

ПЕТГОДИШНИЯТЪ ИСУСЪ.

Малкият петгодишенъ Исусъ седѣлъ на стъпалата прѣдъ бащината си работилница и си правѣлъ кукувички отъ мека глина. А глина билъ му далъ грънчарьтъ отъ насрѣщната страна на улицата.

Прѣдъ съсѣдната къща стоялъ Юда. Той билъ грозень, съ червени коси, а дрехитѣ му — изпокъсани отъ постояннитѣ борби съ улични момчета.

Въ този моментъ той билъ спокоенъ, не се закачалъ, не се биелъ, а работѣлъ съ парче глина, по сжщия начинъ както Исусъ. Но тази глина Юда не билъ си набавилъ самъ. Той не смѣялъ да се покаже дори прѣдъ очитѣ на грънчаря, защото билъ хвърлялъ камъни върху

ху чупливата му стока. И грънчарьтъ го гонилъ веднѣжъ съ тояга. А Исусъ билъ раздѣлилъ глината си съ Юда.

Но имало голѣма разлика въ работата на двамата приятели. Птицитѣ на Юда били тѣй криви, че постоянно падали. И той колкото и да ги прѣправялъ съ коравитѣ си прѣсти, не можелъ да имъ даде хубава форма. Понѣкога той поглеждалъ скришомъ къмъ Исуса, да види какъ прави той своитѣ птици толкова красиви.

Исусъ билъ много щастливъ съ своитѣ птици. Тѣ му се виждали отъ красиви по красиви. Той гледалъ на тѣхъ съ голѣма обичъ. Тѣ ще станатъ не-